

6. Ries E. The Lean Startup: How Today's Entrepreneurs Use Continuous Innovation to Create Radically Successful Businesses. – Crown Business, 2011. – 336 p.
7. Armstrong G., Kotler P. Principles of Marketing. – Pearson Education, 2021. – 744 p.
8. Brown S. Marketing Agility in Uncertain Times // Journal of Marketing Strategy. – 2022. – №14(2). – P. 35–49.
9. Котлер Ф. Маркетинг менеджмент. – К. : Основи, 2020. – 816 с.
10. Портер М. Конкурентна перевага: як досягти високих результатів. – Львів: Видавництво ЛНУ, 2019. – 432 с.

УДК 336.2

Лазарєв О.М., аспірант

Національний університет «Львівська політехніка», oleksandr.m.lazariev@lpnu.ua

ЗМІЦНЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВІЙНИ

У сучасних умовах повномасштабної війни питання зміцнення фінансової стійкості підприємств набуває особливої актуальності. Топ-менеджмент підприємств відіграє ключову роль у визначенні стратегічних напрямків підвищення фінансової безпеки на найближчі роки, а фінансовий підрозділ — у моніторингу показників, формуванні резервів та страхових фондів.

Політика посилення фінансової стійкості повинна бути системною та враховувати чинники, які прямо чи опосередковано впливають на забезпечення підприємства капіталом, ефективну алокацію ресурсів, вибір оптимальних джерел фінансування. Важливе значення має поділ чинників на внутрішні, зовнішні та результуючі.

До внутрішніх чинників належать обсяг виробництва, вартість активів, власний капітал, прибутковість, рентабельність, ліквідність. Ці показники є ендогенними змінними, на які можна впливати через управлінські рішення. До екзогенних змінних, що використовуються в економіко-математичних моделях, належать дебіторська і кредиторська заборгованість, поточні активи й зобов'язання, фонд робочого часу.

До макроекономічних (зовнішніх) чинників належать індекс споживчих цін, обсяги експорту й імпорту, ВВП, соціально-демографічні показники. Всі ці показники впливають на загальні умови функціонування підприємства.

Серед основних завдань, реалізація яких сприяє підвищенню фінансової стійкості, слід виокремити: зростання доходів та прибутковості, зменшення витрат, покращення ліквідності, створення резервного та страхового капіталу, інвестиції в інноваційний розвиток.

Фінансова стійкість базується на таких складових:

- фінансова незалежність — диверсифікація джерел доходів, оптимізація ресурсного забезпечення, активізація ділової активності;
- фінансовий ризик — страхування воєнних загроз, зміна географії активів, зміцнення співпраці з ключовими контрагентами;
- маневриність капіталу — підвищення обіговості ресурсів, перехід до гнучкіших інвестиційних рішень;
- відносини з фінансовими партнерами — залучення міжнародних партнерів, використання альтернативних інструментів фінансування;
- взаємодія з контрагентами — підвищення фінансової грамотності партнерів, довгострокові контракти, стабільність поставок.

Для підвищення життєздатності бізнесу доцільно реалізувати комплексну політику фінансової стабільності через:

- посилення автономії підприємств;
- зменшення впливу ризиків;

- підвищення обіговості та адаптивності фінансів;
- налагодження ефективної взаємодії з партнерами.

Таким чином, стратегічне управління фінансовою стійкістю має базуватись на комплексному аналізі факторів, інструментів та інформаційно-аналітичному супроводі. Це дозволить забезпечити фінансову стабільність, конкурентоспроможність і життєздатність підприємств в умовах глибокої кризи.

Перспективними напрямками подальших досліджень є вдосконалення методів оцінювання фінансової стійкості та адаптація фінансових стратегій до умов кризових змін.

Список посилань

1. Білик М. Д. Роль стабільної діяльності підприємств у їх фінансовій безпеці. Формування ринкових відносин в Україні. 2008. Вип. 5. С. 51–56. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/items/9c8f84b8-c13c-43e5-83aa-fc15906f15a0>
2. Шушкова Ю. В. Напрями удосконалення державної політики забезпечення фінансової безпеки суб'єктів підприємництва в Україні. Ефективність державного управління. 2014. Вип. 38. С. 268–275. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2014_38_33

УДК 685.34.016.22

Кравченко В.І., канд. техн. наук, доцент

Донбаська державна машинобудівна академія, krwkl84@gmail.com

МОДЕЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРШОКУРСНИКІВ МАГІСТРАТУРИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «КОМП'ЮТЕРНІ НАУКИ»

Стрімке зростання науки, техніки та технологій на сучасному етапі розвитку українського суспільства та перехід до ринкової економіки не можливо розглядати без широкого застосування обчислювальної техніки. Це обумовлює необхідність і актуальність підготовки висококваліфікованих спеціалістів з комп'ютерних наук і інформаційних технологій. Причому, як показують дослідження, важлива роль у формуванні особистості майбутніх фахівців відводиться науково-дослідній роботі (НДР) [1, 2]. І починається вона першокурсниками магістратури спеціальності «Комп'ютерні науки». Причому під НДР будемо розуміти як вивчення відповідної дисципліни так і виконання науково-дослідної практики (НДП) та роботу студентів паралельно навчальному процесу в складі виконавців кафедральної держбюджетної, або госпрозрахункової теми НДР другої половини робочого дня.

Метою роботи є удосконалення методів і моделей, за допомогою яких здійснюється науково-дослідна підготовка магістрантів для формування у них науково - дослідної компетентності. Задачі роботи:- визначення особливостей організації НДР для магістрантів – першокурсників в сучасних умовах; - розробка моделі формування звіту з НДР та НДП.

Важливими факторам для вдосконалення змісту і форм проведення НДР є врахування таких особливостей наукової діяльності: максимальна приближеність до навчального процесу, зокрема зв'язок з дисциплінами, що вивчаються, пов'язаними з системи штучного інтелекту та сучасними методами організації і інтелектуального аналізу даних, системного моделювання, плануванням та обробкою результатів наукових досліджень тощо; конкретність тематики, пов'язаної з НДР кафедри, наприклад з дослідженнями в рамках проекту BIOART, що практично забезпечить сучасний науковий рівень виконання НДР і НДП. НДР полягає в розвитку у магістрів умінь та навичок дослідницько-пошукової діяльності, а також у формуванні вмінь практичного застосування методів вищезгаданих наукових дисциплін, обумовлених навчальним планом спеціальності. Виконуючі наукові дослідження, студенти, під керівництвом наукового керівника, практично засвоюють методи постановки, аналізу й розв'язання наукових і технічних проблем. Аналіз наявних